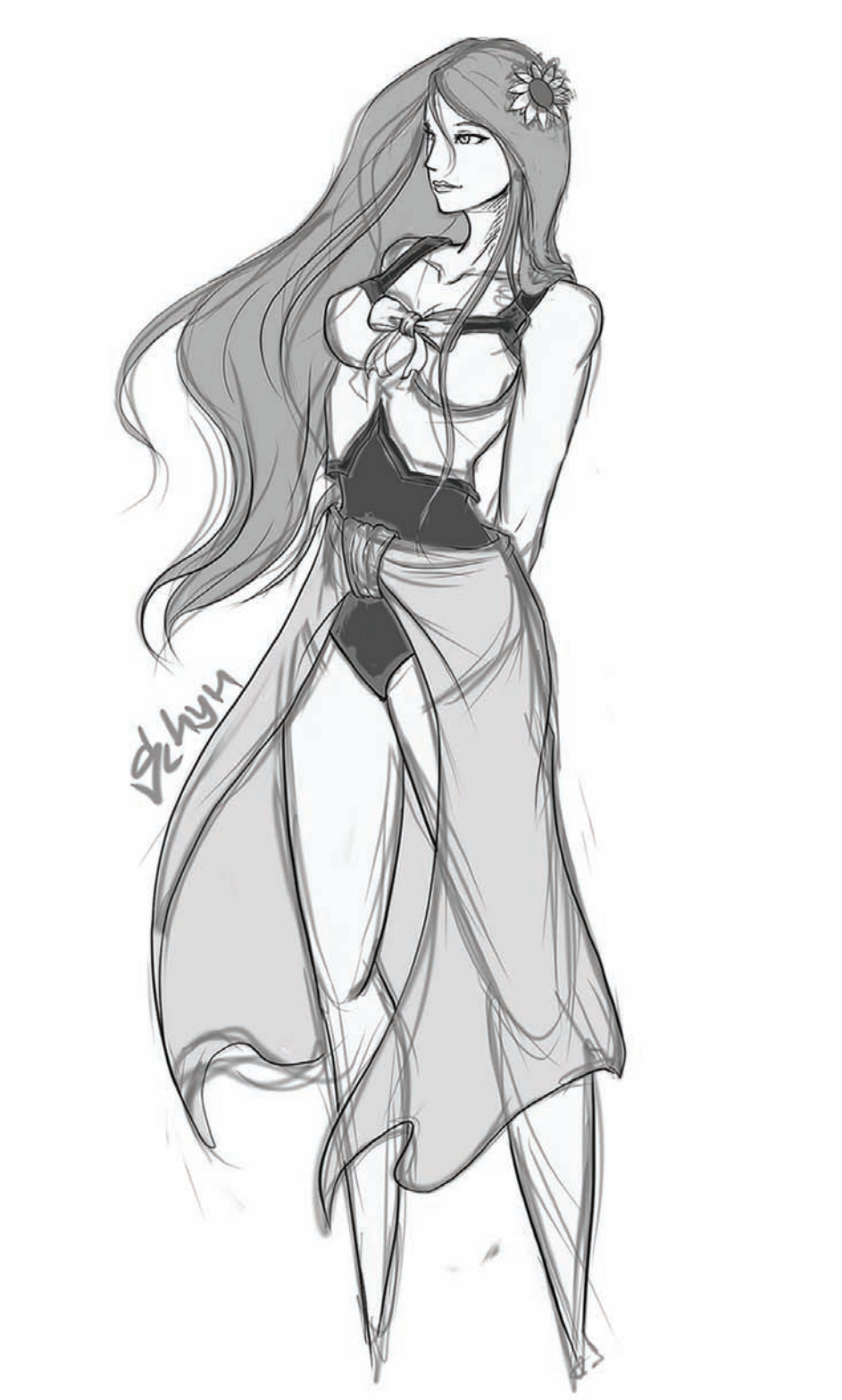
Kruhy v obilí
Já byla dobrý češtin
Rozhovor – Nedémon Nicoty

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
12. května 2014, ročník 6, číslo 5

Obsah:

Stavby stínového města – Krčma U Dona Simona 4
Megas

Děkujeme 4
Morghot

Anketa SQ 3. díl 5
Aglar

Já byla dobrý češtin 6
Chiisai

LegenDÁrní rozhovor – Nedémon Nicoty 7
Morghot

Bestiář DA 8
Redakce

Povídka na pokračování 9
Yavanna, Kale, Hulda

Kruhy v obilí 11
Angeluss

Papyrofobie

Morghot

Prázdný papír. Vyzývavě čeká na úvodník. Skrupulantovýma očima těkám všude kolem sebe. Nervózně si poposedávám na židli. Stále znovu začínám psát první větu. Nemůžu jí přijít na chuť a pořád dokola zkouším nové variace. Pryč s tím! Vždycky to končí deletem a už zase na mě civí – prázdný papír.
Stal se ze mě papyrofobik!

Nesnáším čistě bílé papíry a mám neblahé podezření, že (kromě Šotka) v tom se mnou jede i zbytek redakce. Začátky jsou nejhorší a mnoho z našich autorů tenhle měsíc nepřekonalo svoji nechuť. Tak se stalo, že Fal odešla, a já už nevím, s kým ten časopis budu dělat, pokud všichni utečou. Fakt nekoušu!
Jsem hodný, perspektivní mládenec a hledám sličné redaktorky. Hlaste se, krásky, konkurence je pryč! Hahá!

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Vojtěch „Morghot" Bílek

Petra „Teranell" Bedřichová

Barbora „Enefa" Mlejnková

Ilustrace na obálce: Schyn
Autoři textů: Aglar, Angeluss, Hulda, Chiisai, Kale, Megas, Morghot, Yavanna
Korektury a editace: Chiisai, Teranell
Sazba a grafická úprava: Enefa
Ročník šestý, číslo 5.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 12. 5. 2014.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Stavby stínového města – Krčma U Dona Simona

V tichosti a zamyšlený vstupuješ do jedné z hospůdek DarkAge. Hned u vchodu tě upoutá dřevěná cedule hlásající „U Dona Simona". Snad chabé vzpomínky vykouzlí na tvojí tváři náznak úsměvu.

Po otevření dveří se ven vyvalí oblak mlžného dýmu, který dělá vnitřní prostor tajemnějším, a také typický hluk osazenstva.

Jako první ti pohled padne na barový pult s pěti židličkami. Jen jedna je jako obvykle obsazená – to Satanus si právě pochutnává na netopýřím guláši a tvrdé mlze. Hospodský naopak chybí úplně. Jen občas se mračno dýmu vytvaruje do podoby veselého chlapíka, jenž doleje korbel některému z hostů, případně jim přidá guláše.

Zbytek prostoru v místnosti zabírá čtveřice stolů, z nichž každý pojme přibližně po deseti lidech. Usadíš se k jednomu z nich a až pak z tebe vypadne krátký pozdrav. Pár hostů ti pohotově odpoví, ostatní však mlčí dál.

Netrvá to dlouho a i před tebou se objeví korbel s tvrdou mlhou a miska guláše. S chutí se pustíš do jídla. Zatímco konzumuješ svůj příděl, posloucháš rozhovory ostatních a po očku pozoruješ trojici oken, které zdobí jednu ze stěn hostince.

Tvá hlava se plní myšlenkami a s každou další se cítíš víc a víc unavený. Můžeš být rád, že vodopády zapomnění, které vidíš přímo za okny krčmy, z tebe vysávají mnoho vzpomínek a ulehčují tak tvému nehmotnému tělu.

Když už se cítíš značně opojený, rozhodneš se opustit prostor. Opatrně se proplížíš až k oknu a rozhlédneš se – pak jej prostě otevřeš, zahulákáš na rozloučenou a šikovně vyskočíš ven.

dawnelainedarkwood, upravila Enefa

Děkujeme

Morghot

Některé věci nejsou vůbec samozřejmé, ačkoliv nám to tak může připadat. Vděčnost je pro lidi moc důležitá a občas je drží při zemi, aby nezapomněli, že to dobré, co pro ně ostatní dělají, není jen tak beze všeho.
Každý měsíc sází a sází a přitom není zahradnice. Občas jí to trochu ztěžujeme, protože spěcháme nebo něco obměníme, nicméně bez ní by Mirror neexistoval.

Děkujeme, Enefo

Anketa SQ 3. díl

Od první chvíle, kdy SQ spatří světlo světla, prahne jeho tvůrce po názorech hráčů, kteří příběhem prošli. Z toho důvodu jsem začal oslovovat duše DarkAge a jejich názory zde budu prezentovat. Snad to bude k prospěchu nejen tvůrcům, ale i hráčům.

Z letmého nahlédnutí do historie tvých postav vím, že ti pojem SQ není úplně neznámý. Který z příběhů, jež jsi prošel/prošla, ti připadal jako nejlepší a proč?

Kamikaz

„Ze všech SQ, které jsem zatím odehrál, mě nejvíce zaujal Mise Zero. Byl vcelku stručný a délka popisu lokací mě neodrazovala od čtení. Nenastala situace, kdy bych si nedokázal vybrat z nabízených možností. Příběh byl též zajímavý a jeden se mohl těšit na jeho pokračování."

Nasko

„Nejvíce mě zaujal SQ Dva světy: Nemesis.
Většina SQ je buď čistá fantasy/sci-fi, nebo zcela „reálný" příběh. Tento quest je však zlatou střední cestou, mnoho reálných prvků se střetává s možností využívat magické schopnosti, a to opravdu propracovaným a pestrým způsobem. Děj je přehledný, ale zase se nedá říct, že snadný. Kdybych měla nějaký SQ doporučit, byl by to zcela jistě Nemesis.
Jedinou nevýhodou je, že se na jednom místě nemůžete zdržet déle. V určitém městě či vesnici splníte dva až tři úkoly (pokud chcete, povinně je třeba splnit jen hlavní úkol), protože prostě není co dělat, a na další misi už nenarazíte. Také bych sem tam namísto souboje radši utekla, když se mi nezdá, že mám nějakou šanci. Tato možnost se však naskytne jen málokdy a většinou na pokraji smrti. Hrdina má prostě svou hlavu.
Druhé na pořadí je Tajemství Senbiho hrobky. Příběh je velmi poutavý a historicky přesný.
Místy ovšem příliš dlouhé texty, někdy mě nebavilo je číst, a navíc jsem kvůli množství informací zapomněla nějakou důležitou drobnost.
Naopak mě moc nebavila Královská hra. Někoho to třeba zaujme, ale já prostě nejsem fanoušek obdobných strategií."

Jizva

„Mně se zdá nejlepší SQ Dva osudy, a to hned z několika důvodů. Za prvé je příběh dobře propracovaný a nabízí hodně možností. Navíc se zde autorovi podařilo výborně vyvážit míru nebezpečí, takže je to pro hráče sice obtížné, ale rozhodně ne tak, aby se na to člověk vykašlal. Dále je tam zajímavý příběh a to propletení dvou realit je výborně provedené. Proto tento SQ u mě vede."

Yavanna

„Nedávno jsem prošla některé SQ se svou postavou.
Nejvíce mě oslovil Bílý tesák, ač bych tam přivítala více nápověd k rozhodování. A také aby děj těm nápovědám skutečně dostál.
Druhý, spíše než SQ, je hra – Královská hra 2. U ní bych zase ocenila, kdyby možnost podívat se na aktuální úkol neodečítala kroky. To mě tam štve asi nejvíce. Jinak se mi líbí a jsem zvědava, kam se bude dál vyvíjet."

LeMSC

Já byla dobrý češtin

Jaro v plném proudu odplouvá a blíží se léto. Ovšem než definitivně přijde, čekají studenty testy, zkoušky, písemky nebo nedejbože diplomka a státnice. Ani pracující lidé se čas od času nevyhnou nutnosti něco málo napsat, o grafomanských duších na DA ani nemluvě. V minulém čísle DAily Mirroru oslavil Jazykový koutek DonSimona dvacáté vydání – zdalipak vám přinesl poučení? U každé z otázek najděte jednu jedinou správnou variantu (pro rýpaly – hledejte chybu pravopisnou, nikoli věcnou).

(1)
a) Zbojník nabil náboji bambitku, kterou dříve nabil vítězstvím v kostkách.
b) Zbojník nabil náboji bambitku, kterou dříve nabyl vítězstvím v kostkách.
c) Zbojník nabyl náboji bambitku, kterou dříve nabyl vítězstvím v kostkách.

(2)
a) Standarta prezidenta republiky je standardně bílá.
b) Standarda prezidenta republiky je standartně bílá.
c) Standarta prezidenta republiky je standartně bílá.

(3)
a) Chůvičky jsou na DA také od toho, aby duším daly typ, který typ questů si zvolit.
b) Chůvičky jsou na DA také od toho, aby duším daly tip, který typ questů si zvolit.
c) Chůvičky jsou na DA také od toho, aby duším daly typ, který tip questů si zvolit.

(4)
a) Vidíš ji? Podej jí to.
b) Vidíš jí? Podej jí to.
c) Vidíš jí? Podej ji to.

(5)
a) Je o mě známé, že beze mě není žádná akce dostatečně dobrá.
b) Je o mně známé, že beze mě není žádná akce dostatečně dobrá.
c) Je o mě známé, že beze mně není žádná akce dostatečně dobrá.

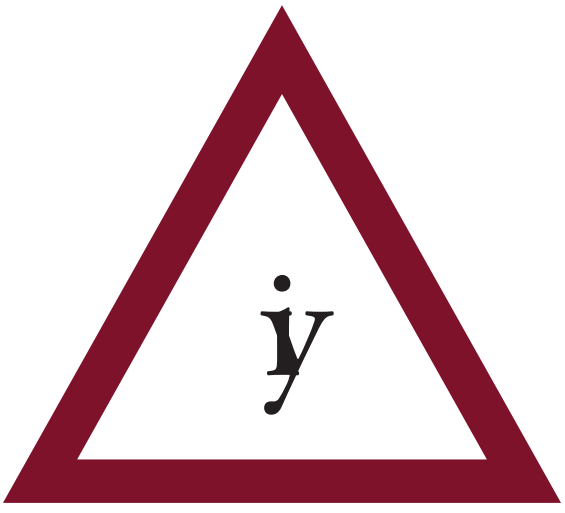
(6)
a) Samozřejmě by jsme zvítězili, kdyby jste dorazili včas.
b) Samozřejmě bychom zvítězili, kdyby jste dorazili včas.
c) Samozřejmě bychom zvítězili, kdybyste dorazili včas.

(7)
a) Holt nám nezbývá nic jiného, než složit Doníkovi za Koutek holt.
b) Hold nám nezbývá nic jiného, než složit Doníkovi za Koutek hold.
c) Holt nám nezbývá nic jiného, než složit Doníkovi za Koutek hold.

Správné odpovědi: 1b, 2a, 3b, 4a, 5b, 6c, 7c

Výsledek:

6–7 správných odpovědí: Páni, výborně – tebe bychom chtěli v Mirroru mít! Tak proč ještě váháš? Takový odborník na gramatiku jako ty by se v časopisu svého serveru angažovat měl ;-)
3–5 správných odpovědí: Solidní výsledek vždy potěší – sice nejsi na špici, ale rozhodně bys v češtině nepropadl. Na druhou stranu se nemusíš bát, že by pro tebe další Jazykové koutky byly pouze nuda.
0–2 správné odpovědi: Tvůj výsledek není právě oslnivý, obzvlášť pokud snad pravidelně na DA hraješ… Ale neboj, DonSimon určitě nabízí i soukromá doučování ;-)

AlleywayNightscholar

LegenDÁrní rozhovor – Nedémon Nicoty

Sám Nedémon ve své neexistenci. Zdravím tě, požírači duší, doufám, že jsi dostatečně nasycený a nepozřeš mě při našem rozhovoru. Jak je to dlouho, co jsi naposledy někoho spolkl? Jak často se sytíš?
I já tebe zdravím, smrtelníku.
Ano, jedním z mých poslání je čistit okolí Vědmina orákula od těch, kteří již na tento svět rezignovali a nyní už jen tiše a bez vědomí plují ulicemi. Zhruba jednou za týden jim pomohu vrátit se do Mlhy – zrovna předevčírem jsem několik takových nešťastných duší našel. Ale jsi-li čilý a tvůj hlas je pravidelně slyšet mezi zdmi města DarkAge, nemusíš se mě bát.

Jaké byly tvé první myšlenky, když jsi začal vnímat svou přítomnost?
To si bohužel nepamatuji. Je to už tak dávno… Možná jsem vnímal Vědminu kouli na svých nezádech a zcela určitě jsem vnímal Ji. Ale první myšlenku v okamžiku, kdy se kousky ničeho spojily v mou neexistenci, si už nevybavím.

Je všeobecně známo, že jsi Vědmin miláček, čím to je? Jak jí slouží a hlavně proč? Slíbila ti něco?
Jsem kromě Vědmy samotné jediným, kdo se smí dotýkat Koule. Nosím ji na nezádech, pozoruji koloběh času a snažím se udržet v DarkAge pořádek. Vědmě sloužím rád, protože je to neobvykle bystrá bytost. Každá věta, každé slovo, které pronese, vás obohatí na celý neživot. Jsem šťastný, že jí mohu být nablízku prakticky stále, zatímco obyčejné duše ji mohou navštívit nanejvýš jednou týdně.

Tvou nejmilejší potravou jsou vyprahlé duše, pozřel jsi už i nějakou nevyprahlou? Je v tom markantní rozdíl?
Ach ano. Nestává se to sice často, ale v minulosti jsem již ze Stínového města sprovodil pár obzvlášť nezvedných a problémových duší, které svým chováním ohrožovaly ostatní obyvatele, případně dokonce stavby samotné. Stejně ojedinělé jsou i případy, kdy mi duše, kterou již omrzelo nežití ve světě DarkAge, sama vleze do chřtánu. Ty první bývají plné zloby, ty druhé zase smutku. Ne snad, že by mi na tom záleželo… mým úkolem není bavit se tím, že proměňuji živé duše v Nicotu – jsem tu, abych zde udržoval pořádek.

Kolik duší sníš za den? Cítíš se někdy nasycený?
Mohou jich být desítky i stovky. Záleží vždy na tom, kolik duší rezignuje na svou existenci. Nicota je nekonečná a pojme klidně celé město. Tady neexistuje žádná hranice ani pravidlo.

Co se ti nejvíc líbí na Stínovém městě a co tě dokáže rozzlobit nebo vyprovokovat?
Rád pozoruji Vědmu, jak pokládá své hádanky. Občas také zajdu za Kronikářem a obdivuji jeho vášeň pro psané slovo. Je znát na každém pohybu, se kterým přemisťuje jednotlivé svazky a svitky mezi policemi Knihovny. Má rád pořádek a takový jsem i já. Mám rád dny, kdy všichni jsou tam, kde mají být, a dělají věci, které se od nich očekávají. Když se to změní, působí mi to značné nepohodlí a pociťuji velké nutkání povolat Nicotu.

Je tomu už nějaký čas, co na tebe skupina dobrodruhů podnikla výpravu. Tuším, že mezi nimi byl jistý Bizarro, Alim_Thor a Andoras. Jak si na to pamatuješ a jak jsi je přelstil?
Pamatuji se téměř na všechno, co se za dobu mojí neexistence přihodilo, stejně tě ale nejspíš zklamu, poněvadž není, o čem vyprávět. Proti Nicotě je nemožné bojovat, ať už jsou tvé úmysly jakékoli. Kdyby měla nějaká duše dostatek moci, aby mě porazila, pak by se nutně odsoudila k tomu, aby zaujala mé místo. Ten den ale ještě nepřišel.

Co je to ta Nicota a jak s ní spolupracuješ?
Nicota je přesně tím, co ono slovo vyjadřuje. Je vším a ničím, všude a nikde. Je to naprostá absence a absolutní nekonečno energie. Dřív nebo později se v ní všechno ztratí a zůstane už pohlcené. Navždy. Já jen funguji jako prostředník. I mě jednou čeká zánik – jako toho nejposlednějšího ze všech.

Bestiář DA

Sedmiříšský prales je divoký a plný nástrah. To jsme samozřejmě věděli – nebo jsme si to ve své mladické nerozvážnosti alespoň mysleli. Žádné varování nás však nemohlo dostatečně připravit na strašlivá dobrodružství, která jsme v tom prokletém kraji plném šelem, hadů a jedovatých pavouků zažili. Vždyť hned první z řady nešťastných příhod nás měla přimět, abychom se obrátili čelem vzad a už nikdy se o podobnou hloupost nepokoušeli… jenže komu není rady, tomu není pomoci.

Začalo to, když nás opustili domorodci. Ty kůže prašivé nás prostě odvedly na to nejodlehlejší místo, kam si ještě troufly, a tam nás nechaly napospas bažinám, hmyzu a odpornému, lepkavému vedru. Všechno v tom lese se zdálo být nepřátelské. Přísahám, že jsem nezahlédl snad dokonce ani jedinou rostlinu, která by se nepyšnila obrovským barevným lalokem, jenž lákal nebohé žáby, brouky a motýly do pasti, z níž už se neměli nikdy dostat, nebo alespoň jako jehly ostré trny, které se zabodávaly do kůže a drásaly z nás oblečení. Platilo zde pravidlo zabij – a jen chvíli na to buď sám zabit.

Netrvalo dlouho a my jsme se beznadějně ztratili. Domorodci nás opustili u obrovského černého kamene, který na to místo už od pohledu nepatřil. Vše okolo se pomalu propadalo do měkké prsti, ale tenhle balvan jako kdyby někdo záměrně dopravil na jediný ostrůvek pevné půdy v okolí. Ať jsme se snažili jakkoli, vždy jsme se k němu nakonec vrátili, jako kdybychom k té prokleté skále byli připoutáni nějakým kouzlem. Hned od začátku nás při našem bloudění doprovázela podivná stvoření. Vypadala tak trochu jako miniaturní lidé se dvěma páry rukou, porostlí hladkou hnědou srstí, která dokonale splývala s barvou půdy a kůry. Zpočátku jsme se jich obávali a snažili jsme se je zahnat, ale protože se drželi v uctivé vzdálenosti, nesahali nám víc než po kolena a mnozí z nich si navíc nesli větve nebo ovoce, usoudili jsme, že jde o neškodné býložravce a brzy jsme si jich přestali všímat. A to byla chyba.
Když se setmělo, uvědomili jsme si, kolik už těch tvorů okolo nás je. Najednou jako by se osmělili a odvážili se přijít blíž, a co bylo horší, jejich počet s houstnoucí tmou rychle narůstal. Udělali jsme tedy první věc, která se zdála logická – zapálili jsme oheň. To ale odradilo jen ty, kteří se hemžili na zemi, a první útok nakonec skutečně přišel seshora.
V tu ránu se na nás vrhli i všichni ostatní. Lezli po nás, škrábali, kousali a házeli po nás ze stromů tvrdé ořechy, ovoce a oblázky. Přes jejich pekelný řev jsme nebyli schopní dohodnout se, co udělat dál, a tak se v táboře brzy rozpoutal naprostý chaos. Ani bych nespočítal, kolika démonům jsem roztříštil lebku, a přesto se zdálo, že jich neubývá, ba naopak. Nicméně ještě chvíli trvalo, než jsme si uvědomili, že bojujeme o holý život. Vzduch se naplnil pachem krve a mě i mé přátele zachvátila panika. To už jsme bojovali v kruhu, zády k sobě, když jednoho z nás náhle strhli na zem. Vmžiku se přes něj převalila lavina chlupatých těl a než jsme stačili cokoli udělat, už ho vlekli s sebou do pralesa. Zoufale jsme se k němu snažili probojovat, ale stále jsme zápasili o to, abychom sami neskončili na kolenou. Slyšeli jsme jeho vzdalující se křik – a pak bylo náhle ticho. I ty zpropadené obludy se vytratily a my jsme se vyčerpáním svalili na jednu hromadu, zbrocení potem a krví, pokousaní, podrápaní a potlučení.

Jen co jsme v sobě sebrali dostatek sil, vydali jsme se toho nebožáka hledat, v naprosté tmě to ale bylo zhola nemožné. Poté, co se další dva z nás málem utopili v bažině, jsme pátrání odvolali.

Až mnohem později jsem se dozvěděl, že domorodci nás na to místo odvedli schválně. Ty malé démony považují za duchy lesa a pravidelně jim chodí obětovat živá zvířata – tím, že jim předhodili nás, si je nejspíš chtěli obzvlášť udobřit. Naštěstí (a zároveň ke smůle ubohého Frynna) se ti netvoři spokojí s hubenou kořistí; bývalo by bylo stačilo, abychom chytili a svázali nějaké lesní zvíře, které by si odvlekli a nás nechali projít. Stejnou chybu jsme udělali s ohněm, neboť jediné, čeho se děsí, je zápach jejich vlastních tlejících mrtvých.

Zbylo nás tedy osm. Nedivil bych se, kdyby si mnozí z nás později nepřáli, aby bývali byli zemřeli hned té první noci…

Rav89

Povídka na pokračování

**Nechť zazní fanfáry!
Na vědomost se dává,
že povídka na pokračování se
opět vydává!**

**V minulém hlasování jste rozhodli
o následujícím pořadí:**

**1) Na prvním místě se umístilo
pokračování č. 1 od Kale (7 hlasů)
2) Stříbrnou medaili na stupni
vítězů získala za pokračování
č. 3 Yavanna (2 hlasy)
3) A na třetí příčce se umístil s
pokračováním č. 2 Hulda (1 hlas)**

Děkujeme za účast!

Prokop
Kuráž

Bičic – rychtářův podřízený
43 let
vdovec – bezdětný
nejlepší přítel Matyáš – společně prošli
nejednou bitvou, když doprovázeli
krále na jeho cestě do Jeruzaléma.

Pokračování 1

Lenius a Matyáš vystoupali po schodech zpět do vstupní místnosti. Nepříjemný pach i kouř postupně mizely a oba přátelé se tedy podívali na schodiště vedoucí do patra.
„No tak, pojďte, chlapci," zvolal rychtář rázně. Místo odpovědi se ale ze schodů skutálelo ohořelé tělo. Černé cáry masa z něj po cestě odpadávaly a před nohama zakulaceného mnicha skončily pouze smradlavé zbytky lidské bytosti. Lenius se s vyděšeným výrazem podíval na Matyáše, který s vykulenýma očima sledoval tuto hrůzu. Oběma přeběhl mráz po zádech.
V patře najednou zaslechli dupot a dušený křik. Mnich se jen tiše pokřižoval a sledoval Koptu, jak rychle vybíhá schody.
„Dojdi pro pomoc, tohle se mi nelíbí!" zavelel, když vytahoval svůj meč. Schody bral po dvou a snažil se vždy minout zbytky těla, které se tam válely. Zastavil se až nahoře, přesně v místě, kde byla v zemi vypálena díra.
Před Matyášem se táhla úzká chodba dlouhá tak dvacet kroků. Na každé straně byly dvoje zavřené dveře. Chodba byla temná, ale na zemi se daly jasně rozpoznat rozbité stopy, které vypadaly, jako kdyby je udělal nějaký ještěr. Vedly až na konec průchodu do další místnosti. Z té se ozval výkřik a následný trhavý zvuk.
Rychtář neváhal ani okamžik. Věděl, že tam někde musí být Prokop nebo Diviš. Vyrazil skrz chodbu a vlétl do toho pokoje, beze strachu. Z očí mu sršelo čiré odhodlání. Pot mu sice tekl po celém těle, ale ani toho nedbal.
Na to, co spatřil v pokoji, ale připraven nebyl. Jakási démonická kreatura držela Prokopa v rukou a trhala mu ostrými tesáky krk. Sliny smíšené s krví toho nebohého chlapce tekly až na zem a černé oči té potvory sledovaly Matyáše, jak znechuceně sleduje celou tuto scénu. Zůstal stát jako přivařený. Neschopen pohybu či jediného slova jen stál a díval se na tu obludu.
Stvoření, které právě hodovalo na Prokopovi, bylo velmi zvláštní.
Vysoké asi dva metry, svalnaté, s drsnou šedivou kůží, dalo-li by se to tak nazvat. V různých místech těla to mělo několikacentimetrové ostny špinavé od krve. Spodní končetiny vypadaly jako varaní, horní zase byly podobné lidským. Hlava byla podobná ještěrkám, místo nosu tam byly jen dvě dírky, oči kulaté a černé a v obrovské tlamě bylo plno špičatých zubů. Uši to nemělo, tam, kde by se daly očekávat, byly jen takové hrboly. Dokonce to mělo i ocas a ztopořený úd.
Matyáš si ale také všiml, že ta nestvůra má spoustu řezných ran, ze kterých teče tmavě rudá krev. Alespoň se nevzdali bez boje, napadlo ho. Nastavil meč proti potvoře a zhluboka vydechl. Ďábelská kreatura odhodila Prokopa do rohu místnosti a zafuněla. Matyáš, plný zloby a strachu, si dodal odvahy řevem a vrhl se proti příšeře, kterou snad poslalo samo peklo.

Pokračování 2

Ani jeden z nich si totiž nevšiml nejasného temného stínu podoby člověka na začouzené stěně, jenž se vzápětí rozplynul ve spirálkách šedého kouře stoupajícího z modré kádinky před ním.
Matyáš se od ostatků překvapeně obrátil na Leniuse, jenž se již ocitl u paty schodiště. Jeho zvědavost byla příslovečná a takhle rychlý odchod se mu nepodobal.
„Tak jdem?" ohlédl se v tu chvíli kněz a rychtáři bylo vše okamžitě jasné. Nazelenalý odstín obličeje nebyl způsoben jen odlesky hořících kapalin.
„Přiveď je sám. Já se tu zatím trochu porozhlídnu," ponechal mu možnost čestného ústupu. Už tak je tu dost svinstva, nemusí tu přibýt další v podobě vína, které jistě předtím hojně popil, a nejspíš i vypečené husy. Jak znal svého přítele, určitě na sobě nešetřil.

Zatímco Lenius své kulaťoučké bříško pomalu sunul vzhůru na čerstvější vzduch, Matyáš vykročil k ostatkům vyvolávače.

Hromádka nebyla větší než vědro uhlí. Zato příšerně páchla a spekla se do šedočerných hutných kusů neurčitých tvarů. Popadl jednu ze skleněných tyčinek ze stolu a jal se jí rozhrabávat zuhelnatělé a spečené cosi. Rozhrnoval kousek po kousku. Něco mu tu nesedělo. Dloubl tyčinkou to hroudy. Prorazil tenkou slupku jako vaječnou skořápku a projel skrz. „Co je to za svinstvo?“ zašklebil se. Špičkou boty skopl tvrdý kus zpět na podlahu. Náhle mu blesklo hlavou. Kosti! No jistě! To je ono! Žádné tu nebyly. Zkusmo propíchal hrudku skrz naskrz, ale nenašel ani jediný odštěpek. Ani poblíž se neválela jediná.

To už se na schodech ozvaly spěšné kroky.
„Tady je smrad jak pekle,“ šklebil se přicházející Prokop. Nebyl daleko od pravdy, neboť síra hořela hned v koutě.
„Fíha,“ obdivně hvízdl, sotva se mu otevřel výhled na celou spoušť, čímž si vysloužil Matyášův káravý pohled. Odměnil jej výrazem trpícího člověka, který očekává litanie na téma slušného chování. Zabránit se jim dalo jediným způsobem.
„Lenius čeká nahoře, Diviš to ještě obhlíží v patře,“ spustil ihned Prokop. „Prohlídli jsme patro, ale nejspíš tam vůbec nikdo nebyl. Stůl, židle, skříň a postel. Všechno zakrytý špinavým plátnem s vrstvama prachu, nepoužívaný a úplně prázdný,“ informoval.

„Aspoň nebudou překážet, už tak tu není k hnutí,“ přikývl rychtář, jenž se jen těžko ubránil pousmání a zachoval vážnou tvář. Kluk jeden uličnická.
„Pojď sem,“ kývl na něj. Prokop se již stejně ochomýtal kolem nedalekého regálu, takže se hned přitočil k rychtářovi.
„Co říkáš na tohle?“ ukázal Matyáš na rozmazané křídové znaky.
„Nejspíš něco vyvolával,“ pokrčil rameny mladík. „Ale co je tohle?“ nadzdvihl špičkou boty doutnající pozůstatek dna sudu. Zpod něj vykoukla očouzená lebka, jež bývala důkladně naleštěná. A vedle ní i zbytek ohořelého pergamenu. Prokop odkopl dno a se zájmem cár sebral. Matyáš do něj z boku nahlížel a oba četli:
…nes, ček…
…na velký ob…
…jeví při úpl…
…mon krve při…
Iksir

„Iksir?“ pohlédl tázavě Prokop na Matyáše. Stín za kouřovou spirálou nabral zřetelnější obrysy a zpozorněl.
„Možná nějaký z těch Taliánů,“ pokrčil rameny Matyáš.
„Matyáši! Slyšíš mě?“ prolétl náhle dovnitř mnichův hlas a odrazil se od zdí. „Pojď sem!“

Pokračování 3

„Tož nic proti vám, rychtáři, ale smrdíte voba jak pukavce…“ uvítal vyuzenou dvojici nahoře usměvavý Prokop.
„Našli ste něco tam dole? Tady je to plný knih a vošoupanejch svitků, ale nerozumím tomu ani zbla. A to, prosim pěkně, umím číst… Trochu…“ připustil mladík pod provrtávajícím pohledem Lenia, supícího do schodů v závěsu za Matyášem.

Rychtář bez okolků prošel kolem Prokopa dál do místnosti. Podkrovní pokoj opravdu vypadal jako běžný úkryt šíleného učence – stohy knih se na viklavých policích vypínaly až někam ke stropu a svitky vyplňovaly každé volné místo. Pod oknem stál masivní stůl, na něm ve svícnu zkroucený oharek voskovice a rozložená kniha, plná poznámek vepsaných na okraji listů. Na pergamenu vedle byl nakreslený obrazec, který nepříjemně připomínal ten křídový dole ve sklepě.
„Leniusi, tohohle by ses měl asi ujmout ty. Přečteš to?“ opřel se Matyáš o stůl a prohlížel si knihu způsobem vlastním každému, kdo zjevně neumí číst.

„Doufáš, že zjistíme, co se pokoušel vyvolat?“ ozval se mnich.
„Tak nějak,“ kývl rychtář, sklapnul bichli i s pergamenem a vrazil ji Leniovi do náruče.
„Prokope, Diviši, ten zbytek spalte, ať se k tomu nedostane žádný další blázen. Venku, samozřejmě,“ dodal pro jistotu Matyáš a zamířil ke schodům.

Počasí venku se zatím moc nevylepšilo a na zmáčené město pomalu padala mlha, zmenšující už tak mizernou viditelnost na minimum. Není divu, že hustšího oblaku sunoucího se nad jižní město si žádný z nich nevšiml.
„Navrhuju návrat k Číši, Leniusi. Nechal jsem tam pivo a ty tam uvidíš na tu zatracenou knížku,“ zavrčel rychtář.
„Radši si to vezmu domů, Matyáši. Čím míň lidí… A ty by ses měl vrátit k rodině,“ vytkl mu kulatý mnich.
Unavený rychtář se rozhodl neprotestovat, a tak každý zamířil svou cestou, užít si zdánlivě klidné noci.

Chcete rozhodnout, které pokračování je nejlepší a ze kterého bude vycházet příští díl? Hlasujte na fóru DAily Mirroru. Máte na to týden ;)

Kruhy v obilí

Po poli širém dupot zní,
vrány večerem víří,
je zrovna týden před sklizní,
strašáci na ples míří.

Bez cingrlátek, pozlátek,
jen v otrhaných cárech,
vybrat si přišli desátek,
dnes netradičně v párech.

Propletli seschlé pahýly,
každý teď v kruhu stojí,
řezané dýně zavyly
píseň, co všechny spojí.

V kouzelném kruhu ušlapou
na tisíc statných klasů,
strašácký sabat pluje tmou,
koukněte na tu krásu!

Ráno, až probudí se svět,
nezbude po nich známky,
dávno už budou zase zpět,
hlídat své zlaté zámky.

Jen kruhy v lánech obilí
pár dní tu po nich zbudou,
jak věčná lehkost motýlí
lidem plést hlavy budou.

